

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Moribus, Amore,
Servitio Æternæ Sapientiæ

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066375

Cap. XX. Æternæ Sapientiæ convivendi cum eaque conversandi ratio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45408

quomodo in Judice Judiciariam, in Doctore
Magistrallem, in Superiore Imperativam: in
amico Amicitiam, in Amante Amorem, in San-
cto & Justo morum Integritatem, eò modo in
omni prorsus re oculis Intellectualibus fide col-
lustratis intueamur, diligamus, consulamus,
æstimemus, concupiscamus, gustemus Æte-
nam Sapientiam: & hæc enim Spiritualis est: sicut & omnia illa, imò hujus particulæ & parti-
cipatio sunt omnia illa. adeò ut quæ in Creatu-
ris sparsim sint bona Rationalia, hæc in Æterna
Sapientia sint simul omnia, & extrà illam sunt
aliud nihil quàm quædam Sapientiæ vestigi-
um. Dum ergo de Sapientia Æternâ cogitamus, ima-
ginibus quoad fieri potest non utamur; sed tan-
quam Spiritualem & ipsi Spirituales spiritualiter
cogitemus atque Ratione comprehendamus.

*Tu facito Æterna Sapientia ut Animi corporeis
exuti nebulis, & in spiritualem asserti tuo dono nudi-
tatem atque puritatem, te in veritate, & prout intue-
res, pro suo posse & Statu cognoscant, tibi que quam
proxime & intime sine ullo prorsus medio, uniantur
insint, inhæreant, in viscerentur, Te que digne te
semper, & ubique cogitent, & tecum digne Te con-
versentur.*

CAPUT XX.

*Æternæ Sapientiæ convivendi, cum eaque
conversandi Ratio.*

74.
Sap. 8. 16. **S**apientiæ Æternæ conversatio amaritudinem
et tedium non habet: & ideo beatus qui cum
illâ demorabitur, dummodò digne demoretur.
Etenim sunt, qui cum illa, non ita prout dignum est

est illâ, conversantur. Certè Judam scimus Christi Jesu fuisse Auditorem, asseclam, Apostolum: eundem tamen novimus extitisse diabolum: Nonne (ait ipsa Sapientia) ego duodecim elegi vos, & unus ex vobis diabolus est? Ad Sapientiam ergò & accedendum rectè, & agendum conversandumque cum illâ debetè.

Atque hac in re primum omnium velut fundamentum statuendum est. Sapientiam sicut ubique locorum & rerum præsens adest, ita ubique & in omnibus præsentem agnoscendam esse. Est enim error atque deceptio non parva quærere Deum tanquam alicubi quidem præsentem, alicubi autem absentem. Nusquam abest, qui ubique adest, proinde non quærendus tanquam absens, sed tanquam incognitus cognoscendus est & inveniendus. hoc namque est Deum invenisse, scire & meminisse illum Præsentem adeste. Sic ergo Sapientia cum adsit ubique scienda est ubique adeste, & scienda nusquam posse abesse. Etenim unde aut quomodo abesset Sapientia? absit ut illa alicunde absit; nam si hæc abesset, insipientia adestet, quod utique & Deum minime deceret, & Sapientiæ nequaquam congrueret, ut insipientiam alicubi esse permetteret, ipsaque illi locum cederet. Verum est esse in Creaturis & quidem in Rationalibus insipientiam, cæterùm non sine Sapientiâ, non, inquam, sine dispensatione & permissione Sapientiæ: quæ illi idèd nonnunquam alicubi spatium concedit, ut se per illam tantò magis manifestet. Quod cum ita sit, cum Sapientia nusquam non adsit, sequitur utique nos semper & ubique cum Sapientiâ esse, in ipsa vivere, in ipsâ moveri.

sed

75.

Eccl. 20. 32.

Sed parum est nos in illâ & cum illâ esse, etiam noverimus, nos cum illa esse, & nisi scimus servemusque artem, qua deceat cum illa degere. *Thesaurus enim invisus, & Sapiencia abscondita, quæ utilitas in utrisque?* Nulla prorsus: forte est etiam incommoditas non nulla, non enim incommodum est, ignorare tum commodum? certè nihil differt à paupere qui se nescit esse divitem, nihil differt à misero, qui se ignorat esse beatum. *Thesauro caret qui scilicet habere nescit, sed nec lucem videt is, qui se videre illam, non videt.* Pari ratione fructum est, imò non est cum Sapienciâ, qui se ignorat esse cum Sapienciâ. Scientes ergo & nescientes, volentes nolentes, cum Sapienciâ sumus, sed cum illâ in nos esse, non nisi scientes & volentes scimus, itemque cum illâ, dignè illâ versari, non nisi scientes & volentes possumus. Et scilicet primum fundamenta rectæ cum Sapienciâ conversationis jacimus, quando nos cum illâ, in illâ vivere semper agnoscimus. Attamen fundamentum hoc otiosum est, si quid insuper non addimus, & ædificio jam ita fundato, parietes non superædificamus, quos quidem tunc erigimus, quando ad alios, magis Sapienciæ Æternæ placitos, cum ipsâ conversandi gradus ascendimus.

76.

Qui Gradus, ut mihi nunc docente Sapienciâ occurrunt, isti nisi fallor sunt. 1. In præsentia conspectuque æternæ Sapienciæ perpetuè, libenter, reverenterque versari. 2. Omnia opera propter illam, & aggredi, & prosequi, & finire, illique attribuere. 3. Ex Disciplinâ, præscripto, regulisque Sapienciæ omnia agere, nusquam

quam recedendo à præscriptis ejus, non in tempore, non in loco, non in modo, non in substantiâ, non in aliis circumstantiis actionis. 4. Omnia cum illâ agere, & ad omnia auxilium, opem, directionemque ejus implorare, obtinere, admittere, & nihil omninò sine illius speciali cooperatione perficere aut moliri. 5. Omnia ipsius solius arbitrio permittere, ipsique soli omnia perficienda relinquere, securèque in ejus efficacitate & benignissimâ providentiâ conquiescere: Sese verò aut nihil in opera intromittere, aut ad ea tantùm velut instrumentum gratuitum & minimè necessarium atque accommodatum ab illâ adhiberi agnoscere, idque libenter ubique prædicare. 6. In omni opere ipsam imitari, & illius ad instar omnia agere. 7. Illam in se sibimet agentem & operantem cogitare, ac propterea mollem & tractabilem se illi exhibere, ut homine pro arbitrio uti possit, v. g. Si homini Orandum est, cogitet ipsam Sapiëntiam in homine & per hominem oraturam, proque homine, in homine ad semetipsam preces fufuram, (juxta illud quod de Spiritu Sancto Apostolus dixit: *Postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus, & Rom. 8. 26.* quidem in ipsis nobis. Et Propheta. *Omnia opera nostra operatus es nobis Domine*, utique sanè per nos & in nobis, si opera nostra sunt,) attendat ergo jam homo quomodo Sapiëntiam orare deceat, nec quidquam tale committat, quod Orationi ab Æternâ Sapiëntiâ fusæ adjungi minimè debeat, non itaque sese huc illuc vertat, non distrahatur, non indevotus sit, non interrumpat sine justâ causa, non festinus sit, non quomodolibet & dumtaxat expedire cupiat, alia-

V. P. Drazb. Op. VI

E

que

que omnia quæ Orationem Sapientia Aeterna deceant adhibeat. Et consimiliter se in aliis omnibus operibus suis gerat.

77.

Ex hisce gradibus tres quidem postremi excellentissimi sunt; magis tamen ad palatum Sapientia facturum eum puto, qui omnes coningere conscendereque adnitetur. Neque vero dubito infinitos præterea alios reperiri modos posse cum Aeternâ Sapientia conversandi: sed mihi partim isti soli nunc occurrunt, partim jam in superioribus capitibus, præsertim 17. & 19. allati sunt.

Ultimam ô Aeterna, semperque Augusta Sapientia, ita me totum facias tuum, ita absorbeas totum, ut mei nihil relinquant mihi, facias me convivium tuum, & sodalem dignum Te, gratum tibi, placitum coram te: ut in lumine tuo, in efficacia tua, in præsentia tua, ex Norma, & voluntate tua totus vivam, totus agam, totus agar, totus construar, totus consistam, totus effigurer.

CAPUT XXI.

Ad Aeternam Sapientiam Affectus varii Theologici.

Constructi in supradictis aedificii superest ut veritatem tectumque exhibeamus quem nunc affectuum erga ipsam varietate perficimus. Nullis enim bonis animus celerius ad Sapientiam pervenit pedibus quam crebris, & si potest fieri, continuis, ex inflammato corde ad ipsam ructatis affectibus. Libenter & aspirante ipsâ Sapientia hac in re plusculam lusitare, & Spiritui nonnihil prout ejus penuria petitur indulgere.

I. AETER-